

UITSPRAAK no. 48 van de Verbondscommissie Samenloop inzake "caravan-brand"

Betreft : aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren/
caravanverzekering-uitgebreid

Partijen: Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Verzekeraar A en Verzekeraar B hebben zich ter verkrijging van een uitspraak van de Verbondscommissie Samenloop tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen partijen gerezen is.

Feitelijke gegevens

Op 31 juli 1986 is in de caravan van X brand ontstaan tijdens het aanbrengen van vloerbedekking met brandgevaarlijke lijm. Als mogelijke oorzaak wordt aangenomen dat X tijdens zijn werkzaamheden heeft gerookt. Als gevolg van de brand is schade ontstaan aan de terreinbeplanting en vier naburig gestalde caravans.

X heeft bij Verzekeraar A een aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren lopen. De caravanverzekering die X bij Verzekeraar B heeft afgesloten dekt naast het casco-risico tevens de aansprakelijkheid terzake van met of door de caravan toegebrachte schade.

Partijen verschillen van mening over de vraag wie dekking dient te verlenen.

Het geschil

In zijn memorie van eis stelt Verzekeraar A:

"Op 31 juli 1986 vond een brandschade plaats welke een gevolg was van werkzaamheden van de verzekerde in/aan de caravan.

Daar deze zaak bij ons werd aangemeld, hebben wij de schuldloze derden in deze zaak, waar zover ze zich hebben aangemeld aan particulieren, schadeloos gesteld.

Bezien wij echter het door verzekerde ingevulde schadeaangifteformulier, dan bemerken wij dat er sprake is van samenloop van verzekeringen.

Aangezien wij in artikel a van onze polisvoorwaarden hebben geregeld, dat bij samenloop van verzekeringen, onze verzekering slechts loopt als verschil in condities enz., hebben wij Verzekeraar B benaderd.

Verzekeraar B echter wenst zich in deze te beroepen op een "non-contributieclausule", maar beroept zich onzes inziens ten onrechte op een aldan geldende secundaire dekking.

Het feit blijft natuurlijk dat door werkzaamheden in/aan de caravan de schade is ontstaan, zodat volgens ons sprake is geweest van "terzake van met of door de caravan of onderdelen daarvan toegebrachte schade aan eigendommen van derden", zoals gesteld in artikel b van de polisvoorwaarden van Verzekeraar B.

Het moge u, leden van de commissie, behagen in deze zaak bindend advies uit te brengen."

In zijn memorie van antwoord stelt Verzekeraar B:

"Bij onze maatschappij is verzekerd X. Het betreft hier een kampeervagenverzekering op uitgebreide condities.

Op 31 juli 1986 was X bezig de vloerbedekking in zijn caravan te vervangen. Hiertoe had hij de vloer en de te leggen vloerbedekking ingesmeerd met Bisonkit.

Toen hij na de voorgeschreven droogtijd de caravan inging om het Novilontapijt te leggen, was er een steekvlam en raakte de caravan daarna in brand. Het uiteindelijke resultaat was dat de caravan van verzekerde totaal uitbrandde en dat caravans op belendende percelen zware schade opliepen.

Met de Verzekeraar A verschillen wij van mening welke soort verzekering deze schade dient te dekken. Zowel de aansprakelijkheidsverzekering als de caravanverzekering hebben een "Non-contributie"-clausule in de voorwaarden van verzekering, waardoor er in beide gevallen slechts sprake zou zijn van een secundaire dekking. Naar onze mening is de door X gemaakte fout (het roken tijdens het verwerken van Bisonkit, waar afdoende door de fabrikant voor gewaarschuwd wordt), niet terug te voeren tot een voorval gedekt onder de voorwaarden van de caravanverzekering. Hierbij dient in ogenschouw te worden genomen dat deze polis beoogt te verzekeren die aansprakelijkheidsrisico's die typisch zijn voor en direct verband houden met het bezit van een caravan.

Afgezien van het bovenstaande zijn wij van oordeel dat dit voorval niet conform de causa proxima leer beoordeeld mag worden. Slechts het gegeven dat de brand in de caravan plaatsvond, mag naar onze mening niet van doorslaggevend belang zijn voor de beoordeling van het aansprakelijkheidsvraagstuk. Juist nu er met betrekking tot een kampeervagen niet gesproken kan worden van een object waar sprake is van een risico-aansprakelijkheid, dient de beoordeling en de eventuele bepaling van de mate van aansprakelijkheid gerelateerd te worden aan de leer van de redelijke toerekening.

De gegevens sterken ons in de mening dat deze kwestie primair binnen het dekkingsgebied van de aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren valt en dat er geen redenen aanwezig zijn het secundaire dekkingsgebied van de kampeervagenverzekering in het geding te roepen.

Wij vertrouwen erop u met het verstrekken van deze gegevens van dienst te zijn geweest en wachten uw berichten, alsmede de uitspraak op basis van bindend advies met belangstelling af."

Overwegingen van de commissie

Dit geschil is als samenloopgeschil aan de commissie voorgelegd overeenkomstig artikel 2 sub 2 van haar reglement, op grond waarvan de commissie dit geschil in behandeling neemt.

De commissie constateert dat de feitelijke oorzaak van het ontstaan van de steekvlam en de hierna uitgebroken brand niet vaststaat.

Wel staat vast dat de caravan door verzekerde in een brandgevaarlijke staat is gebracht door het aanbrengen van brandgevaarlijke lijm in een kleine beperkt geventileerde ruimte en dat de brand daarna is uitgebroken.

Als mogelijke oorzaak van het uitbreken van het vuur wordt het roken van verzekerde in de caravan genoemd. Andere oorzaken zijn echter niet uit te sluiten.

Tengevolge van de brand is schade aan goederen van derden ontstaan. Onder voornoemde omstandigheden kan naar het oordeel van de commissie deze schade beschouwd worden als een schade toegebracht met of door de caravan zodat de in het geding zijnde aansprakelijkheid van X gedekt is op zijn caravanverzekering bij Verzekeraar B.

De commissie stelt vervolgens vast dat de AVP-polis van Verzekeraar A eveneens dekking biedt voor de aansprakelijkheid van X.

De commissie constateert tenslotte dat beide polissen een zgn. non-contribution clause bevatten, waarbij is gebleken dat partijen die als van gelijkwaardige strekking interpreteren, zodat de ene clause in zijn effect niet voor de andere onderdoet.

In een situatie als deze met verwijsbepalingen naar andere polissen dient de regeling in de "Overeenkomst inzake samenloop van aansprakelijkheidsverzekeringen" te worden toegepast, rekening houdende met het feit dat dit geschil ná 1 januari 1987 door partijen bij de commissie aanhangig is gemaakt.

Conclusie

De commissie concludeert dat in dit geval sprake is van samenloop van dekking als bedoeld in art. 2 sub 3 van het reglement van de Verbondscommissie Samenloop.

De commissie concludeert dat dit samenloopgeschil geregeld dient te worden conform art. 1 van de "Overeenkomst inzake samenloop van aansprakelijkheidsverzekeringen", zodat ieder zijn deel draagt naar evenredigheid van het bedrag waarvoor ieder afzonderlijk had kunnen worden aangesproken.

Bindend advies

Partijen hebben zich tot de commissie gewend met het verzoek een bindend advies te geven ter beslechting van een geschil dat tussen partijen gerezen is. De commissie geeft als bindend advies dat iedere partij de helft van de schade voor zijn rekening neemt.

's-Gravenhage, 17 januari 1989

De Verbondscommissie Samenloop

De voorzitter,

De secretaris

mr H.O.Th. Hugenholtz

mevrouw mr W.H. van der Velde-Meijer